

Thuis-

gekomme

Thuis door Dolores Bouckaert

In haar filosofisch memoir *Onder een andere hemel* schrijft Joke Hermsen: 'Thuis is een plek waarnaar je wilt terugkeren. Je vindt er het vertrouwde terug, de tafel met de kranten en het fruit, het bed waarin je iedere nacht probeert te slapen. Maar je vindt er ook het vreemde van je dromen terug, de zonderlinge verhalen die je 's nachts worden ingefluisterd en de volgende dag nog door je hoofd spoken. Thuis is waar je zonder schaamte kunt vertellen wie je bent of wat er is gebeurd.'

Ook de Letteristen onderzoeken wat thuiskomen voor hen betekent. Deze woordambassadeurs van de stad Oostende verzamelen gedichten, beelden, tekstfragmenten, videoloops, notities, brieven en audio-opnames waarmee ze rituelen uit het heden en het verleden tonen. Ze staan stil bij de weg die meandert tussen vertrekken en aankomen, en leggen heimwee en verlangen naar geborgenheid bloot. Hun keuzes bundelden ze tot de tentoonstelling **Thuis-gekomen**.

De Letteristen zijn een schrijverscollectief dat in november 2023 neerstreek in herenhuis De Letterie. Ze werken er aan hun eigen project en stellen zich ook ten dienste van de stad Oostende.

Britt Bakker
Twiggy Bossuyt
Heleen Debruyne
Maria Magdalena de Cort
Maaïke Leyn
Ibe Rossel
Siska van Daele
Sara van der Sande
Sofie Verraest
Dolores Bouckaert

Microbiële Memoires (een fragment)

'Hier ben ik dan!'

Dat riep ik toen ik 2,8 miljard jaar geleden als bacterie op aarde kwam.

In die tijd lag Oostende nog duizenden kilometers verderop.

Vastgeplakt aan een kleine klont land. Veel land was er namelijk nog niet.

Daar werd ik geboren in het ondiepe water van de zee.

In het water waarvan niemand weet waar het vandaan kwam.

Ik was wat later dan de rest, een nakomertje.

Dat wil zeggen: mijn familie was er al een tijdje en uiteindelijk was ik er ook.

Uiteindelijk. Dat klinkt misschien een beetje misplaatst.

Voor jullie ben ik de eerste.

De eerste fotosynthetiserende bacterie.

De eerste hofleverancier van de zuurstof.

Pionier van het grote leven. Wegbereider van alles wat kruipt, zwemt, groeit, stikstof verbindt, fladdert, danst, vecht, vrijt en eet. En ik heb inderdaad, onder sociale druk, een paar jaar later – per ongeluk – groene fotosynthese uitgevonden (daarover later meer.)

Maar eigenlijk was ik voor die tijd een beetje laat.

Als je bedenkt wat mijn opa en oma toen al mee hadden gemaakt. Die hadden het oude Paleo- én Mesoarcheicum al volledig doorstaan. De eerste ijstijd getrotseerd en een goede handvol aardverschuivingen. Waren nota bene geboren in de nasleep van het late hevige bombardement – toen meteorieten 3,8 miljard jaar geleden insloegen en de oceanen steriliseerden...

'Hier ben ik dan!' riep ik dus.

Gezien de context getuigt dat van weinig bescheidenheid. Alsof iedereen al miljoenen jaren op mij aan het wachten was, als een of andere microbiële Messias. Als ik nu nog eens op dezelfde manier zou ontstaan – door celdeling – dan zou ik echt iets anders zeggen. Een weloverwogen 'zo' bijvoorbeeld.

Met de juiste intonatie natuurlijk.

Ik ontstond trouwens niet in één keer. Zo van 'floep'. Ik had al lang het gevoel dat ik er bijna was vóór mijn 'geboorte'. Vóór mijn beginpunt. Er bestonden al delen van mij in alle cellen die zich deelden waar de cel die mij deelde, mijn moeder dus, uit voortkwam. Met andere woorden: ik voelde mijn bestaan al een tijdje aankomen.

En toch was er dat ene moment waarop ik opmerkte dat ik er was.

Of nee, dat ik er méér was. Volledig was.

En dat ik daar voor het eerst als los individu in het water dobberde met mijn eigen membraan wat mijn water – mijn cytoplast – scheidde van de buitenwereld, kortom: van al het andere water, en op dat moment floepte ik er dus uit 'hier ben ik dan!' 'Ik ben thuis!'

Britt Bakker

selecteerde voor de tentoonstelling een aangepast fragment uit **Microbiële Memoires**, een werk dat nog in ontwikkeling is. Het staat met een been in de fictie en een been in de wetenschap. In de memoires blikt Britt terug op de microbiële geschiedenis van de aarde, de basis voor al het andere leven. Gebaseerd op wetenschappelijk werk (van o.a. Nick Lane, Paul Falkowski, Lynn Margulis, WF Martin) brengt Britt een rijke, onzichtbare wereld tot leven.

Over de Letterist

Britt Bakker is actrice en theatermaker. Ze is een vaste waarde bij het gezelschap Ontroerend Goed. Samen met haar partner heeft ze een cidermakerij Anargist. Ze maakte een Microbial Cinema voor het Auawirleben festival in Bern. Haar liefde voor microbiologie heeft een grote invloed op haar werk, zowel artistiek als praktisch. Er is een wetenschappelijke samenwerking met de Hogeschool Odisee, VLIZ en de VUB. Op dit moment schrijft ze aan een theatermonoloog voor TAZ.

Bekijk via deze QR code Britt's audiovisuele werk

Als ik me verveel heet ik Maria (een fragment)

De zon streelt me wakker, door het ronde raam. Ik geeuw, rol me uit, sta op.

o o o o o o o o o o o o o o o o

In de tuin klinkt er gezang.

Biezebijze juttetekakoker toeterdetoeter balasoere

Twee stemmen, hoog, laag, luid, stil, traag, snel, met snippers gegiechel erdoorheen. Ik loop naar buiten, naar achteren.

Om de hoek zie ik eerst lavendelkleurige lakschoentjes de lucht inschieten, nog een paar, dan een opbollende rok met groene noppen, nog een, ... bloemgehaakte ruggen

o

Grote mensen op een schommel.

o

Twee blozende dames, stoppen met zingen, kijken over hun schouder. De touwen zwiepen heen en weer.

't es tit tat 't ut es

Daj gliek èt

De dames duwen hun voeten vooruit om zich weer recht te trekken.

Ziej greed

Mhu

Op in?

Mhu

Drie twi in...

De twee vrouwen wippen van het zitplankje en landen languit op het gras.

Hahahaha

Twa bri smitn

Hahahaha

Ze staan recht, zetten hun handen in hun zij en monsteren me van kop tot teen.

Es da Fredje?

Kpeist abbij

Ik sta paf. Wie zijn ze? Zeiden ze zonet mijn naam?

Rami wacht op joen.

Ik geef klapjes op mijn wangen, schud mijn hoofd, knijp mezelf in de arm.

Rami verschijnt in de deuropening. o, daar ben je. Kom binnen. Mijn omaatjes heb je al ontmoet, zie ik. Ik maak pannenkoeken. Kom!

Tis e rut ut ut us, en at rint, trint trin

't es tit tat 't ut es

Wachten
tot we denken met onze omhelzing
tot we durven niet te doen

Wachten
Als een argeloos kind
niet van de rekening

ik was je
ik lief je
ik spoel je

in de stilte die de hemel vangt

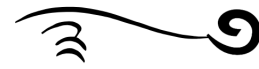

Ik weet het. Gisteren stond ik per ongeluk in die plas. Mijn sokken waren kleddernat, antwoordt Rami. Jullie moeten een klusjesman, of klusjesvrouw... een klusser halen.

We kenn u wuvetje in 't bus De twee dames zwaaien naar ons,
en roepen *Zis verre weg*
Gezwind hobbelen ze de flank af.

Rami steekt zijn duimen in de lucht. Het zal wel lukken.
Jullie vinden wel iemand.

De oma's worden opgeslokt door het bos, onderaan het dal.
De bomen echoën *'t is ol gin hoar snien*

Twiggy Bossuyt toont in *Thuis-gekomen* een beeld van haar performance **Wachten op Woorden**. In een opvallende jurk, op verschillende plekken in Oostende, wacht Twiggy op verhalen van dromers, geliefden, twijfelaars en andere parelvissers die deze kuststad kleur geven. De persoonlijke projecten van Twiggy zijn geïnspireerd op het werk, de taal en de persoonlijkheid van James Ensor. Thuiskomen bij Ensor is thuiskomen in Oostende. Voor deze catalogus teksteerde Twiggy ook ook een fragment uit het verhaal **Als ik me verveel heet ik Maria**.

Over de Letterist

Twiggy Bossuyt studeerde theater aan Studio Herman Teirlinck en Cultuurwetenschappen aan de Open Universiteit. Sinds 2008 schrijft ze kinderboeken en jeugdromans. In 2022 won ze de Bronzen Griffel met haar op waargebeurde feiten gebaseerde verhaal *Dag*.

Cindy Godefroi, oudejaarsnachtelijke zwemster

Als ze niet achterom kijkt, naar de dijk, die eeuwig verlichte natte droom van projectontwikkelaars, is het overal donker.

Boven haar, voor haar, en onder haar. Het donker onder is, als ze erover nadenkt, een tikje angstaanjagend.

Er schuilen wezens in dat donker, en vooral onderstromen.

Zo'n goede zwemmer is ze nu ook weer niet.

Maar ach, als de zee me nu wil meenemen, denkt ze, zich bewust van haar gevoel voor drama, ze doet maar.

Dan heb ik het zelf gezocht.

En dan: verstenen van de kou, dat kan dus echt.

Interessant, dat verstenen.

Veel later pas komt ze uit het water gewaad, alleen maar omdat ze weet dat ze niet eeuwig in de zee kan blijven.

Voor wie heeft ze dit badpak eigenlijk aangetrokken? Voor hem?

Alsof hij haar niet al vaak genoeg naakt heeft gezien. Hij staat met brandende houtblokken bij de branding, een badhanddoek wijd open. Die weigert ze.

Nutteloos. De kou zal nog uren in haar botten branden, dat weet ze zo.

In de auto terug naar huis staat de verwarming op de hoogste stand.

'Wil je nog naar een feest?' vraagt hij, hij zweet maar zegt er niets van.

'Nee,' zegt ze traag, 'het is goed zo.'

Over de Letterist

Heleen Debruyne woont in Oostende. Ze is schrijver, journalist en radiomaker. In 2016 verscheen haar romandebuut *De plantrekkers* en in 2021 volgde *De huisvriend*, een persoonlijke vertelling over familiegeheimen en hun nawerking. Naast haar werk voor *Klara* en *Humo*, schrijft ze aan een roman die zich afspeelt in een nog niet gegentrificeerde wijk in de stad aan zee.

Heleen
Debruyne

selecteerde voor *Thuis-gekomen* het badersportret **Cindy Godefroi**, oudejaarsnachtelijke zwemster, dat tot stand kwam in het kader van het Superlifico project. De Letterie gaat regelmatig het strand op, om portretten van baders te schrijven. Heleen wist voor dit portret Cindy te strikken, die elk jaar een middernachtelijke duik in zee neemt.

Waait Waait Waait

deze jongen doet niet aan kleur
blijft kort, blijft lang weg
ik baan me door maanden van zijn wildgroei
zie deze kuilen, de zonverbrande kaken,
een zoutstreep
in deze stad huilt zijn kapsel mee
nergens wonen zoveel kappers als hier
de wind, de blow-outs, gillen in hun kussen

zijn gezicht kratert
het is paars en prachtig als een gekneusde vijg
een zuigvlek, een kwijnend souvenir
zo neemt hij mij mee, hoog in zijn nek, ingestopt

het gat in zijn lip maakt plaats voor goud,
ik ben wanhopig,
onthul mijn ekster oor,
ik wil hem tonen hoe pierced ik ben
in mijn neus en elk ander pulserende pijnplekje

geen schouders wit van zonnebrand
geen schoudertas vol cash en plastic wikkels, ik merk het
hij is nooit een tienermeisje geweest met haar om in te vlechten
ik ook niet, eeuwig gedesoriënteerd in reusachtige T-shirts
alle spullen in mijn fannypack breekbaar
mijn kapsel short as my temper
of zo zegt hij het en hij is graag grappig in al zijn talen

hij smeekt om te trekken en ik knip kleine stukjes van hem af
elke nacht,
hij zal nauwelijks merken hoe ik zijn kracht verwoest
een slordige krul per keer
de dag erna draagt hij een pet want wind wind wind

haar houdt herinneringen vast dus hij bewaart het,
wintergroen, zout, grijs, zomerschade
in een omslag, onder zijn kussen, ingestopt
alles wat er ooit was, lengte lengte lengte

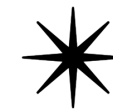
Waait
Waait
Waait

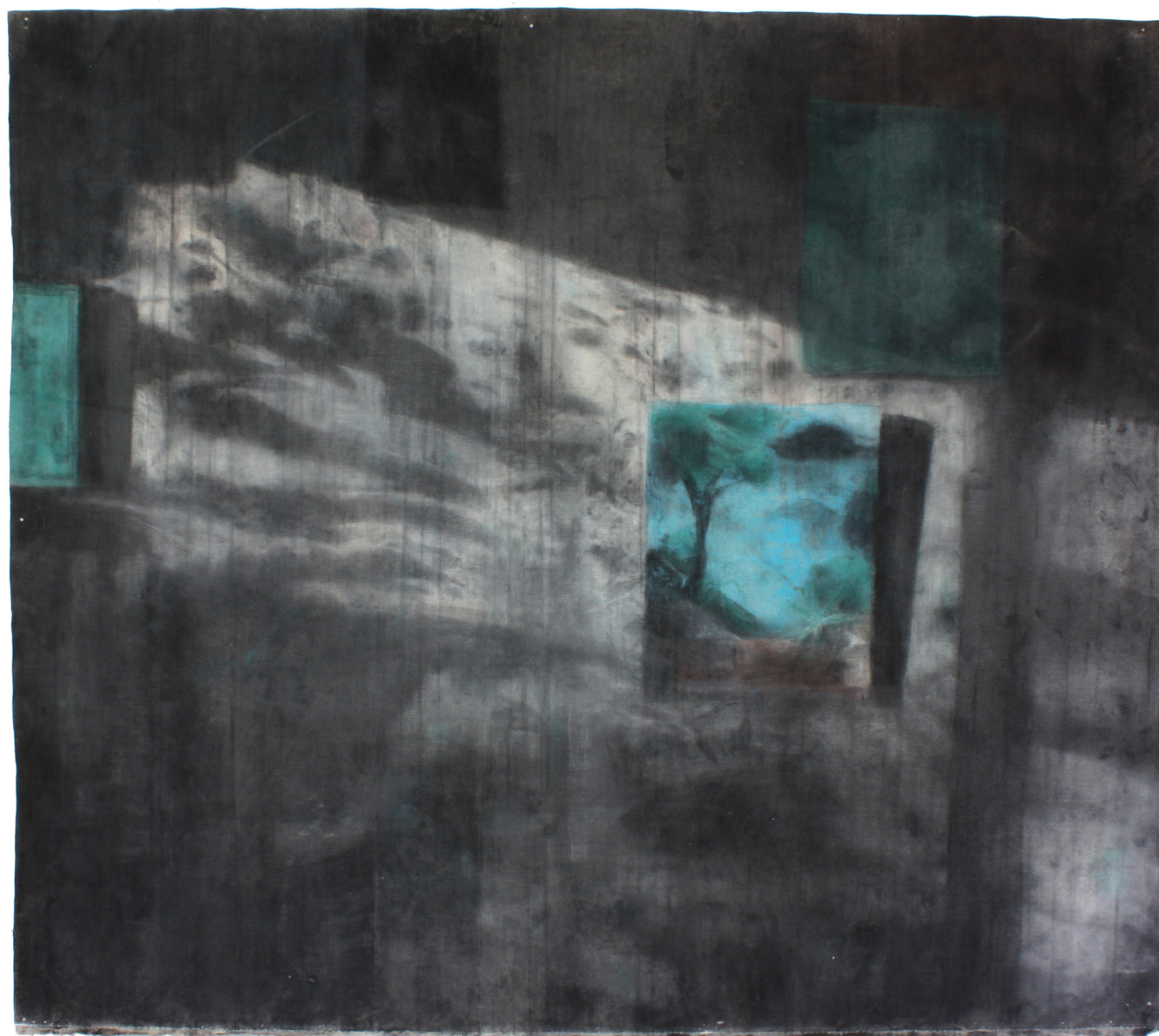
schreef met haar gedicht **Waait Waait Waait** een ode aan haar, wapperend in de Oostendse zeewind en bij de lokale kappers.

Over de Letterist

Maria Magdalena de Cort is actrice, schrijver en theatermaker. Ze heeft een hart voor elektronische muziek, feministische literatuur en onbetrouwbare vertellers en laat in haar artistieke praktijk graag genres en disciplines aan kruisbestuiving doen. Maria schrijft poëzie in het kader van het muziekproject Moenen & Mariken, wat techno en voordracht combineert. Haar werk is introspectief, vol stillevens die elkaar in razend tempo opvolgen, met een feministische onderlaag, een beetje humor en boordevol referenties naar andere schrijvers en singer-songwriters.

Mémé's schaduw

Letterist

selecteerde voor *Thuis-gekomen* een werk uit de serie **Babushka's huis**. Voor deze tekeningen liet ze zich inspireren op het huis dat een overleden grootmoeder achterliet. Haar tekeningen zijn gestolde herinneringen vastgelegd in houtskool en pastel op schildersdoek. De grijstinten wekken weemoedige, mistige herinneringen op aan een verdwenen thuis.

Via de QR-code kan je luisteren naar Maaïke's verhaal *Eerste liefde*, over herinneringen uit de kindertijd aan de zomerse uitstapjes met pépé naar zee.

Over de Letterist

Maaïke Leyn woont in Oostende, is beeldend kunstenaar, podcastmaker en slaviste. Ze heeft een grote fascinatie voor het verhaal achter de mensen en de manier waarop de geschiedenis die verhalen mee vormgeeft. Ze tekent dromerige houtskooltekeningen en maakt tentoonstellingen. Als Letterist werkt Maaïke aan het tweede deel van de podcast het Lilian-eum.

Notities

OOSTENDE - 2023 November
Sofie vertelt ons het eerste weekend over de Schilleman die langskomt in de Euphrosina Beuningstraet om de compost op te halen. We roken allemaal een beetje in de ban van dit figuur. Sara zal hem later spreken ik herinner me plots een interview met Lara Taverne, de schrijfster dat ik luisterde. Ze sprak over de periode dat ze met haar jonge kinderen in een afgelegen dijkhuisje woonde en hoe Neulaten ze zich voelde. Ze brok toen ze hen het verhaal in Jip en Janneke over de Schilleman voorlas.

HET VERHAAL VAN DE SCHILLEMEN

Dat de ouders van Jip en Janneke hen gewoon een hele dag mee konden geven. Dat de Schilleman

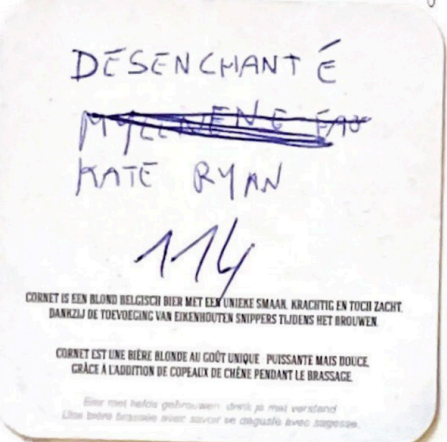
DE OESTERS
1. Hoe een oester er zoal uitziet
Volledige voorbereide Gerechten Liebig - juist gaar

Jip en Janneke met plezier uit handen nam. Dat verhaal liet Lara godverluten voelen. In de lacune tussen het verhaal en de werkelijkheid gaat veel hoop maar ook verdriet gescholen. Ik moet er aan denken wanneer ik op de dijk de letters van restaurant ocean passeer, op een druileige, grijze dag. De werkelijkheid komt niet overeen met de tropische stranden en kokosnoten die ik er mee associeer. Toch voel ik geen teleurstelling. Ik weet niet of de lacune hier in Oostende groter of kleiner voor me voelt, maar ik kan hem tenminste mathematisch effectief omarmen. En hier bestaat de Schilleman nog kinderen de hele dag op Sleptouw heemt, maar Sara alleszins wel!!

Filip's place 40
Zomer Kapucynenstraat

Filip heeft van zijn hobby zijn beroep gemaakt en een karaoke café geopend. Het is geen klassieke karaokebar. Er gaat simpelweg een microfoon rond, waar Filip zelf ook getig gebruikt van maakt tijdens het punten tappen, en er hangt een scherm tussen de andere wanddecoratie (l'apéro est servit) waar je de lyrics af kan lezen. Een nummer vraag je aan door het op een biertje over de toog te schrijven.

Misschien is het een goet beeld maar Oostende voelt als een plek waar hobbies of vrije tijdsbesteding aanraal mogen staan. Surfen, zeilen, vissen, de paarden race, het casino? De beaumontde heeft Oostende natuurlijk ook jarenlang als een plek van vertier gebruikt.

Stefan Zweig heeft daar machtig over geschreven, als ik me niet vergis. Over de "Variétéprinsessen" had hij het ook.

Misschien moeten we daar naar streven: minder onderscheid tussen wat we graag doen & werk, prive-cantil balans. Schrijven voelt in Oostende alzo, minder als werk, het doet deugd. Meer zoals Filip 2 ja!!

Dit knaakt het is een paar maanden geleden heb ik een gesprek van Filip's place

Ibe Rossel

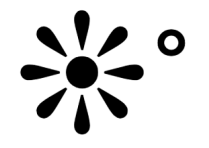
toont in *Thuis-gekomen* een deel van een **notitieboekje** dat ze tijdens haar verblijf in Oostende bijhoudt.

De Australische antropoloog Michael Taussig schreef in zijn essay *Fieldwork Notebooks* dat het proces van aantekeningen maken en notities verzamelen de potentie heeft om de realiteit te overstijgen en een magische dimensie te onthullen, als een onderwaterwereld die ons een ander perspectief biedt op het alledaagse. Dit is een gedachte die nauw aansluit bij Ibes artistieke praktijk en een uitgelezen manier om een badstad onder de loop te nemen.

Over de Letterist

Ibe Rossel is schrijver. In 2021 verscheen haar debuut *Shakespeare kent me beter dan mijn lief*, een essaybundel die onderzoekt wat (jonge) mensen tegenwoordig nog kunnen leren van literaire klassiekers. Na de publicatie van haar boek ging ze aan de slag bij *De Standaard Magazine* als essayiste en columniste. Momenteel werkt ze aan twee nieuwe boeken bij *Das Mag*.

't Voorland

Roerloos

(een fragment)

De ziekenhuispsychologe heeft helwitte tanden, gelakte nagels, lange wimpers en een zwoele stem. Ze vraagt hoe het met mij gaat. Ik verdenk de verplegers ervan dat ze deze vrouw naar onze kamer stuurden. Naar die overdreven plichtsbewuste dochter, die de hele tijd naast het bed van haar moeder waakt. Ik antwoord op haar vragen en hoor mezelf ingaan op details. Ik hoor mezelf een verhaal vertellen dat ik al ken. Het verhaal verveelt me, maar de psychologe is professioneel en stelt de juiste vragen.

'Ik zou je aanraden om ook op tijd naar huis te gaan en daar te slapen', zegt ze terwijl ze nadrukkelijk mijn blik vangt.

Weet zij veel dat ik daar liever niet ben. In het huis dat mij verwijten maakt. Het holklinkende huis dat overdag stil en onaangeroerd lijkt, maar 's nachts kraakt en fluistert.

Het huis met de kat die zich elke kamer toe-eigent. Soms is ze uren onvindbaar en zie ik haar plots uit een kast tevoorschijn kruipen. Miauwend, haar gestreepte kop schurkend tegen de rand van de deur, nog even omkijkend alsof ze iets of iemand toespreekt. Ze heeft een pact gesloten met elke kamer en elke huisgeest.

's Nachts komt ze over mij waken. Ze slaapt op mijn borst om me in bedwang te houden. Ze legt haar poot op mijn lippen en snoert me uren de mond.

De laatste keer dat ik thuis sliep, droomde ik dat mijn moeder en ik samen op een strand zaten. Het was geen herinnering uit mijn kindertijd. Het was geen realistisch strand. Het zand was te geel, de zee te blauw, de hemel te schitterend. Wij zagen eruit zoals we er nu uitzien, een vrouw van 46 in een strandjurk en een vrouw van 85 in een witte pyjamabroek en een gekreukt bijpassend hemd. Haar haren waren lang en verwilderd, maar ze was niet dement. Ze zat op een rode handdoek naar de wolken te staren. Ik maakte een tekening in het zand. Dan verschoof er iets aan de hemel en baadden we in een loodgrijs licht. De zee rees op en spoelde over ons heen. Ik tuimelde tot er geen verschil tussen boven en onder meer was.

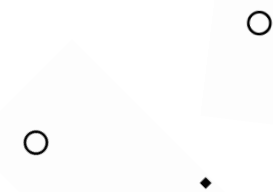

Siska van Daele

toont op deze tentoonstelling de collage **'t Voorland** en baseerde zich daarvoor op drie Brieven aan Oostende die ze samen met de bewoners van woonzorgcentrum Lacourt schreef. Siska trad in de voetsporen van de bewoners en nam foto's van plekken en objecten die betekenisvol voor hen zijn: het geboortehuis van Eliane, de doos medailles van Monique, het restaurant in de jachthaven waar Thierry jarenlang als kok werkte. De collage en de brieven evoceren het Oostende van vroeger en nu, en onderzoeken in woord en beeld wat thuiskomen betekent. Maaïke Leyn ondersteunde Siska bij de vormelijke en technische assemblage van het werk.

Over de Letterist

Siska van Daele is linguïste en onderzoeker in de pedagogiek. Als schrijver en onderzoeker is ze gefascineerd door het sociale weefsel in een stad en gaat ze op zoek naar meerstemmigheid. Ze schrijft artikels, digital stories en kortverhalen. In Oostende werkt Siska ook aan haar debuut *Roerloos*, een autofictieve tekst die verschillende perspectieven in een mantelzorgsituatie onderzoekt. Voor deze catalogus tekst selecteerde Siska ook een fragment uit dit werk in wording.

Van Compost Met Liefde

Ja, je mag een beetje graven
Net lag ik wel mooier
Met rode pepertjes in een zee van beige
Er is wel een eitje gesneuveld
Dit is ook leuk, dat groen naast die herfstbladeren
Die man had bloemen voor ons mee
Het regent blaadjes geel
Dit grijs hier is eigenlijk een soort reservewit
Grijs dat bij je naar binnen dringt
En dan als tranen uit je ogen valt
Zonder jou zou ik het allemaal niet hebben
Dit is nu even ons project

Ik ben heel fotogeniek
Dat hebben ze je al vaker gezegd
Al worden we wel vrij snel een zwarte massa
We zien ze kijken hè, de mensen
We doen allemaal samen het werk
De mensen gooien
Jij scheidt
Ik verga
De mensen, ze horen bij ons, elke week
Samen groeien we
We kennen elkaar
Zien en spreken alleen hier
Maar toch zijn we verbonden

Mooi weer bestaat niet,
alleen slechte kleding
Je speelt een rol
Zoals ik, achter de schermen

Het is weer bijna tijd, voor de volgende stop
Waar De Mast geen mast is
Liever tien minuten te vroeg dan tien minuten te laat

Vind jij het moeilijk om te vergaan?
Ik verga vanzelf
Met hulp van Pottenlekker en Compoststok
Succes met het lossen van mijn mooie landschap

Ja, graaf nog maar een beetje
Dan zal ik dinsdag altijd weer iets anders voor je zijn

Ik woon niet thuis
Elke dag een andere staat
Ik verander
Mijn huid breidt uit
Glad geel wordt pluizig groen
Hels rood vloeit
Verkleed als sprookjesfiguur
als God met een kilt
En dan weer als een moerasmonster zonder einde
Ik ben het allemaal

Zelfs ik heb wel eens nood aan een uitlaatklep

Van
Compost
Met
Liefde

presenteert voor *Thuis-gekomen* een multimediaal werk met verschillende lagen: **Van Compost, Met Liefde**. Dit werk kwam tot stand in het kader van het STRANGE- project, een archief vol artistieke interpretaties van herinneringen en kleine verhalen uit Oostende. Sara volgde Benny Neels bij zijn ophaling van het groenafval in de stad. Ze maakte foto's van de kleurrijke compost die de Oostendenaars op verschillende plekken doneren en schreef een monoloog vanuit het perspectief van het groenafval. Benny sprak de tekst in.

Over de Letterist

Sara van der Sande studeerde Beeldende Kunst aan de Rietveld Academie in Amsterdam en werkt haar voorliefde voor taal uit tot verschillende artistieke creaties, gaande van theater tot tekenen, video en geluid en interactieve installaties. De afgelopen dertien jaar is ze actief als community artist, improvisatie-actrice en sociaal werker in Brussel. Haar achtergrond in de socio-artistieke sector is een inspiratiebron. Co-creatie en participatie zijn vaste waarden in haar werk.

Via deze QR code kun je de opname beluisteren:

Groeten uit de grenszone

(een fragment)

- 8 -

Ook raar: er was maar één stukske taalgrens dat mooi samenviel met een rivier, en dat was waar gij woonde. Waar gij woonde, vielen de grens en de Leie samen over een lengte van zesentwintig kilometer.

In uw familie waren de vaders grotendeels afwezig, maar ge waart de jongste in een rij moeders en dochters die bij uw weten nooit van de Leienboorden waren geweken.

Uw moeder was één dorp stroomopwaarts opgegroeid en had 't vroegste deel van haar jeugd doorgebracht in 't huis waar hàar moeder 't grootste deel van hàar jeugd had doorgebracht, een klein huiske aan de Leie, waar ze met de beesten en de tocht leefden in de modder en in 't stof – veel meer weet ge er ook niet van. Aan de overkant lag Frankrijk.

In uw familie circuleren er niet bijster veel verhalen maar in 't geval van dat huiske aan de Leie wil de overlevering wel degelijk dater, tijdens de oorlog, toen uw grootmoeder klein was, gedurende een periode Franse soldaten hebben gezeten, die heelderdagen zongen van *zat'n André*.

't Was komiek, moet uw overgrootmoeder toen gezegd hebben. Uw grootmoeder was door een André verwekt.

En hij dronk inderdaad graag.

Omdat ge soms de miserie weg moet zingen, telde de Tweede Wereldoorlog een aantal belangrijke hits aan 't front. Voor de Duitsers bijvoorbeeld, 'Lili Marleen' van Lale Andersen. Voor de Britten 'We'll Meet Again' van Vera Lynn. Voor de Franstaligen was't een nummer van Rina Ketty over wachten op een geliefde die weerkeert, of, in 't kader van de oorlog, op de vrede. Vanaf de bezetting van Frankrijk en België in 1940 werd er aan't front dik van Rina Ketty gezongen, onder andere door de Franse soldaten in 't huiske aan de Leie. Maar de bewoners van 't huiske spraken alleen West-Vlaams, en één van de bewoners was uw grootmoeder die tien jaar eerder verwekt was door een André die dikwijls zat was. Uw grootmoeder zong dus haar eigen versie van 'J'attendrais'

Zat'n André toujours

Ton retour

selecteerde voor *Thuis-gekomen* een fragment van hun romandebuut met als werktitel **Groeten uit de grenszone**. Het verhaal speelt zich af op de taalgrens in het West-Vlaanderen van de jaren negentig waar iemand opgroeit met schaamte, het geweld van grenzen en thuisloosheid. Met de concepttekst van dit werk won Sofie de Vloed wedstrijd.

Over de Letterist

Sofie Verraest is schrijver en performer in het Nederlands, Engels en West-Vlaams. Hun poëzie, proza en non-fictie verscheen in Europese, Amerikaanse en Australische tijdschriften. Sofie woont in Brussel en leert van hun UGent- en KASK-studenten in Gent.

Via deze QR - code kun je een ander fragment beluisteren dat Sofie voor Dans dichter dans insprak

Wing

Dolores
Bouckaert

selecteerde voor deze catalogus twee werken. Het tableau **Thuis** dat op de binnenflap prijkt en een still uit de art video **Wing**.

Thuis is de naam van het prachtige paard in de binnenflap. Vandaag is hij jarig, maar de feestdag wordt verstoord door een vreselijke droom in zijn darmen: een concert over het trieste lot van zijn aard, want hij zal nooit vechten, wil zich altijd overgeven aan de ander.

Wing maakte Dolores samen met Benny Vandendriessche en Jakob Rosseel in opdracht van Vrijstaat O.

Over de Letterist

Dolores Bouckaert is regisseur, auteur, beeldend kunstenaar, actrice en performer. In haar werk is het lichaam tegelijk instrument en onderzoeksobject. Een terugkerend thema is de tweedracht tussen intimiteit en publieke verschijning.

Via deze QR-code kun je Wing bekijken

Concept & organisatie : Siska van Daele

Organisatie: Debbie Diegrick

Grafisch vormgever: Maria Magdalena de Cort

Redactie infotekst: Twiggy Bossuyt

VU: Siegelinde Lacoere, Vindictivelaan 1, Oostende

Deze catalogus kwam tot stand als een samenwerking tussen woonzorgcentrum Lacourt, het project 'Beter in 't Westerkwartier' van stad Oostende en De Letteristen.

De Letteristen is een project van De Letterie vzw, i.s.m. Literatuur Vlaanderen, deAuteurs, Oostende Cultuurstad en Fonds Strandschelp via de Koning Boudewijnstichting.

Met heel veel dank aan Debbie Degrieck, Marianne Compernelle, het hele animatieteam van woonzorgcentrum Lacourt en de bewoners Eliane, Monique en Thierry.

de
Letteristen — Oostende
DE STAD
AAN ZEE

LITERATUUR
VLAANDEREN

deAuteurs,
voor auteurs, door auteurs

Fonds Strandschelp via
Koning
Boudewijnstichting

Samen werken aan een betere samenleving